

เกี่ยวก้อย

บทที่ 20

ฉันกลัวคุณพ่อคุณแม่และกฤดาการจับใจ กลัวว่าจะถูกเอาเรื่องตามกฎหมาย แต่ที่กลัวที่สุดคือ กลัวความผิดหวังและเกลียดชังของพวกเขา

ฉันยอมตายไปเสียจะดีกว่า

คืนนั้นฉันคิดแต่จะหนี วันรุ่งขึ้นฉันไม่ไปทำงาน เก็บเสื้อผ้าข้าวของที่จำเป็นลงกระเป๋า แต่แล้วก็เปลี่ยนใจกลับไปหาบั้งก็้อก ฉันหวังกลัวล้มเหลวทุกอย่างก้าวนี้แต่เข้าประตู

เธอบอกพ่อแม่หรือยัง พวกเขาหรือยังว่าลูกสาวเป็นอะไร

พ่อแม่เธอไม่รู้เรื่อง ทักทายอย่างอบอุ่นเช่นเคย

“ต้อยตึง ดิฉันที่วันนี้บั้งก็้อกกลับบ้านเร็ว เออ แล้วหนูบอกว่าเป็นไข้อย่างดีแล้วหรือ”

“หายแล้วค่ะ”

ท่านชวนคุย ฉันฝันยิ้ม ตอบไม่เต็มเสียงแล้วหลบเสียง ฉันโล่งใจที่เห็นบั้งก็้อกนอนซึมอยู่บนเตียง พอเห็นฉันเธอก็พลิกกายหันหน้าหนี

“บั้งก็้อก เราแก้ไขมันได้ แต่เธอเลิกมันเท่านั้นเอง” ฉันเฝ้าบอกเธออย่างนั้น

“เป็นไปได้หรือ... ถ้าไม่มีเขา... ฉันก็ทำอะไรไม่ได้”

“ได้ซิ เธอต้องเชื่อก่อนว่าทำได้ พี่กรไม่ใช่คนดี เขาไม่กลับมาช่วยเธอหรือ เชื่อฉันนะ บั้งก็้อก ฉันจะอยู่กับเธอแล้วเราจะสู้ด้วยกัน”

ในที่สุดสีหน้าท่าที่บั้งก็้อกอ่อนลง เริ่มเชื่อว่าฉันไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพาเธอเข้ามาสู่โลกที่ดำมืด เธอร้องไห้ ยอมให้ฉันกอด

“โอ ต้อยตึง ฉันไม่อยากเป็นอย่างนี้เลย”

“ฉันก็ไม่อยากให้เธอเป็นอย่างนี้”

“ฉันไม่ใช่เด็กดีอีกแล้ว ฉันทำให้ทุกคนผิดหวัง”

“บั้งก็้อก เธอยังเป็นคนดี เธอแค่โชคร้าย ตกเป็นเหยื่อของคนเลวเท่านั้นเอง ถ้าคุณพ่อคุณแม่รู้เรื่อง ก็ต้องเห็นใจหาทางช่วยเธอแน่ๆ”

เธอไหวตัวทันที รีบปฏิเสธ “ไม่ได้ ฉันบอกใครไม่ได้ ฉันยอมตายดีกว่าที่จะบอกให้พ่อแม่รู้” เธอยืนยันอย่างนั้น “ต้อยตึง ถ้าเธอบอกพ่อแม่ฉัน ฉันจะฆ่าตัวตายจริงๆ ด้วย”

“เอาละ ไม่บอกก็ไม่บอก” ฉันก็กลัวว่าพ่อแม่ของเธอจะรู้เช่นกัน

ฉันเสียใจที่เป็นคนนำเรื่องร้ายนี้มาให้เธอ ฉันจะรับผิดชอบจะพาเธอออกมาให้ได้

คุณพ่อคุณแม่ สังเกตเห็นอาการผิดปกติของลูกสาว คาดเดาว่าบั้งก็้อกหักแล้วยังทะเลาะกับเพื่อนๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถมทองซึ่งเป็นเพื่อนรักกันมานาน ดังนั้นพอฉันบอกว่าจะมาอยู่กับบั้งก็้อกพัก พวกท่านก็ยินดี ฉันช่วยเธอแต่งตัว ทำผมมัดแป้งตกแต่งหน้าตาให้แจ่มใสพาเธอลงมาทานข้าว

เราแสดงละครตบตาคนที่รักและไว้ใจเราได้แนบเนียน

พอบั้งก็้อกมีฉันอยู่ด้วย คุณพ่อคุณแม่ก็วางใจ ทั้งเราไว้ด้วยกันแล้วออกไปสังสรรค์กับเพื่อนๆ ในวันที่ร่างกายและจิตใจของบั้งก็้อกรับรู้ถึงความไม่สมดุลทางเคมีที่ซับซ้อน เธอกลายเป็นเด็กเล็กๆ ที่เลี้ยงยาก หงุดหงิดจิตใจ ไม่มีสมาธิที่จะทำอะไรเป็นเรื่องเป็นราว

ฉันต้องคอยย้าเตือน “บั้งก็้อก เธอต้องสู้”

พอเธอรู้ตัวก็พยักหน้ารับปากรับคำ

“ฉันจะเอาชนะให้ได้ อย่าทิ้งฉันนะต้อยตึง”

“ฉันจะไม่ทิ้งเธอ”

ฉันหาเกมส์คอมพิวเตอร์มาชวนเล่น แต่เล่นได้ไม่นานเธอก็หงุดหงิดอีก

“บั้งก็้อก นอนแช่ในน้ำอุ่นๆ ไหม ฉันละลายเกลือหอมให้”

“ไม่เอา!”

“นี่มันเพิ่งเริ่มอาการเท่านั้น เธอต้องล่ำปากอีกนาน เธอต้องอดทน ต้องเอาชนะให้ได้”

เธอร้องไห้

บั้งก็้อกใช้ความพยายามแต่ว่ายังไม่มากพอ ก็ตลอดชีวิตที่ผ่านมาเธอสะดวกสบายไม่เคยต้องอดกลั้นทนทานกับอะไรเลย จึงขาดภูมิคุ้มกันที่ชื่อความอดทนไปบ้าง พอฉันเผลอ เธอก็คว้าโทรศัพท์ติดตอมดแดง

ฉันเข้าแยง โยนมันเข้าไปในตู้เสื้อผ้าแล้วยืนขวางไว้ทำให้เธอโมโหผลึกใสไล่ให้ฉันกลับบ้าน “เธอกลับไปได้แล้ว” เราปลุกปล้ำกันอยู่เป็นนานกว่าเธอจะยอมแพ้สักอีกสักอัน

ฉันจับเธอไว้แน่น “เธอไม่อยากจะมันหรือ ไม่อยากออกมาจากโลกของเจ้าปิศาจร้ายหรือ บั้งกี้”

เธอรู้สึกผิดส่งเสียงคร่ำครวญ

“ฉันขอโทษ..... ฉันเกลียดตัวเองเหลือเกิน.....”

“ฉันก็เคยเกลียดตัวเอง แต่ว่าฉันมันน่าเกลียดจริงๆ ไม่เหมือนเธอหรือบั้งกี้ เธอไม่มีอะไรน่าเกลียดเลย”

“จริงหรือ...” ดวงตาใสๆ คลอน้ำตา เธอกลับมาเป็นเพื่อนคนเก่าที่เคยรักฉัน “ทำไมเธอถึงเกลียดตัวเอง... เล่าให้ฉันฟังได้ไหม.....”

“ได้ซิ ฉันจะเล่าทุกเรื่องถ้าเธออยากจะฟัง”

พอสงบเธอก็รับฟังด้วยดี ในช่วงเวลาเหล่านั้นที่เราพยายามจะฝ่าฟันผ่านพ้น ฉันเล่าเรื่องของตัวเองออกไปมากมายหวังให้มันถึงความสนใจของเธอ เธอหลับไปเหมือนเด็ก ๆ ฟังนิทานก่อนนอน

มดแดง เพียรต่อโทรศัพท์กลับมา ฉันได้ยินเสียงแว่วๆ รีบลุกขึ้นค้นหา พอรับสายทันทีตวาดใส่

“มดแดง ต่อไปนี่อย่าติดต่อกับบั้งกี้อีกนะ ถ้าเธอไม่หยุดฉันจะแจ้งตำรวจ”

น้ำเสียงมดแดง วิดกกังวลไม่กระด้างโกรธเกรี้ยวอย่างที่ฉันคาดไว้

“ต้อยตึง เธออยากตายหรือ รู้ไหมว่าพวกมันอาจฆ่าเธอ”

“ฉันไม่กลัวตายหรือ เธอไปบอกพวกมันได้เลยไม่ว่าจะเป็นใครว่าให้ปล่อยบั้งกี้ ไม่อย่างนั้นพวกมันต้องเดือดร้อนแน่ๆ”

“ต้อยตึง รู้ไว้เสียด้วยว่าเธอเป็นแค่เด็กกำพร้าไม่มีใครสนใจใยดีถ้าเธอขวางทาง พวกมันจะฆ่าเธอ และฉันก็ช่วยอะไรเธอไม่ได้ด้วย ฉันต้องเป็นห่วงพี่สาวของฉัน”

“พี่นินสาไม่อยากเห็นเธอทำแบบนั้นหรือกรอก รับรองได้ เธอทำผิดมากแล้ว มดแดง ถึงเวลาแก้ไขแล้ว”

“หลบไปเสียเถอะต้อยตึง”

“ฉันไม่ไปไหนทั้งนั้น”

มดแดงตัดการติดต่อ ชัดใจแต่ว่าไม่ได้โกรธเคือง

ฉันปลอบแกมบังคับให้บั้งกี้สัญญาว่าจะอยู่ด้วยกันไม่หนีหายไปไหน ไม่อย่างนั้นฉันจะบอกคุณพ่อคุณแม่

“ต้อยตึง เธอก็ต้องไม่ทิ้งฉันนะ”

เราเกี่ยวก้อยสัญญาตามวิธีที่เราเคยทำ... นิ้วก้อยเกี่ยวกันไว้ให้สัญญาใจจะไม่จากกัน นิ้วก้อยเกี่ยวรักสมัครสมาน เราจะรักกันนานเท่านาน... เมื่อก่อนเราพูดพลางหัวเราะ ตอนนี้อาพุดพลางร้องไห้

บั้งกี้ ทูรันทูรายเป็นพักๆ พอร้องไห้เต็มที่เธอก็สงบลง พอเธอเปลี่ยจนหลับ ฉันก็ได้หลับด้วย ตกดึกคุณพ่อคุณแม่เปิดประตูเข้ามาดูเห็นเรานอนซุกกัน ท่านหัวเราะพูดกันอย่างเอ็นดูว่า

“ดูซิ นอนซุกกันยังกับลูกหมาเลย”

เช้าวันรุ่งขึ้นบั้งกี้แต่งตัวเตรียมจะออกจากบ้าน ฉันบอกเธอว่า

“เธอไปไหนฉันจะไปด้วย จะตามเธอทุกฝีก้าว”

“ตามใจเธอซิ” เธอว่าอย่างนั้น

“เราสัญญากันแล้ว บั้งกี้อย่าผิดสัญญานะ ถ้าเธอหนีฉันจะบอกคุณพ่อคุณแม่”

เธอหัวเสีย “เถอะน่า ฉันไม่หนีไปไหนหรอก”

ฉันคิดว่า ถ้าเธอได้ไปซื้อข้าวของสวยๆ งามๆ หรือไปเที่ยวไหนๆ บ้างก็คงดี เธอจะได้ลืมความอยากยาหลงบ้าง แต่ว่าบั้งกี้ขับรถไม่ได้ไกลเธอหงุดหงิด แล้วยังสะดุ้งตกใจกับเสียงดังรอบๆ ตัว เธอจอดรถเข้าข้างทางแล้วเกาะพวงมาลัยร้องไห้

“บั้งกี้ กลับบ้านกันเถอะ ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นมาจะยิ่งยุ่ง คิดดูซิว่าถ้าโดนตำรวจจับหรือว่าเธอต้องเข้าโรงพยาบาลแล้วคุณพ่อคุณแม่จะรู้เรื่องไหม เธออยากให้พวกท่านรู้หรือเปล่า”

ปลอบดี ๆ เธอก็เชื่อ บั้งกี้เป็นเด็กดีรักดีอยู่แล้ว เธอมีความตั้งใจจริงที่จะประคับประคองรักษาตัวเองให้หาย

แต่ว่าพอถึงจุดที่วิกฤตเธอก็แทบจะลืมทุกอย่าง

เย็นวันนั้นมดแดงโทรศัพท์มา ฉันตวาดทันที

“เธอยังโทรมาทำไมอีกฮิ มดแดง นี่กว่าฉันไม่เอาจริงหรือ”

เสียงขริม ๆ บอกฉันว่า “วันนี้บั้งกี้โทรศัพท์หาฉันนัดให้มาส่งยา

ที่นี้เธอบอกมาซิว่าจะให้ฉันทำยังไง”

บั้งก็แอบโทรศัพท์ถึงมดแดงจนได้! ฉันนั่งอั้น วิธีการที่พวกเขาทำกันก็คือ บั้งก็จะส่งยากับมดแดง แล้วมดแดงก็ติดต่อบ้อมอีกต่อหนึ่ง

“เธอทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ได้ไหม”

“ได้ แต่ถ้าพวกมันรู้ฉันก็แย่”

“งั้นก็บอกมันไปว่าฉันไม่ยอมให้บั้งก็ซื้อยาอีกแล้ว”

“งั้นอีกไม่นานเธอก็ตาย จะเอาอย่างนั้นหรือ ต้อยดิ่ง”

“ฉันไม่กลัวตายหรอก ใครจะทำอะไรก็ให้มันรู้ไป”

“โง่แท้ๆ ทำไมเธอถึงได้โง่อย่างนี้” น้ำเสียงเธอวิตกกังวล

เย็นนั้นบั้งก็ออกอาการหงุดหงิดพาลเกรวควบคุมตัวเองไม่ได้ ฉันต้องขูให้เธอแช่ตัวในน้ำอุ่นจัดแทบร้อน บางครั้งเราต้องใช้เรียวยแรงเอาชนะกัน เสียงคล้ายต่อสู้ของเราทำให้คุณพ่อคุณแม่มาเคาะประตูเรียก เรารีบทำที่วากำลังเล่น...ผืนหัวเราะกอดคอกัน และท่านก็เชื่อ

วันรุ่งขึ้นเพื่อนๆ ของคุณพ่อคุณแม่ันต์มาสังสรรค์กันที่บ้าน ส่งเสียงพูดคุยหัวเราะครื้นเครง รบกวนบั้งก็เป็นอย่างยิ่ง เราสองคนถูกเรียกครั้งแล้วครั้งเล่าให้ลงมาซ่อมเต็นท์ “ลงไปกันเถอะ อย่าให้พวกเขาสงสัย” เธอวาง่ายยอมให้จูงลงมา พวกผู้ใหญ่ เอ็นดูฉันไม่หาย ฉันชักชวนบั้งก็ให้เต็นท์ด้วย แต่ว่าเธอไม่มีสมาธิเลย เธอฝันใจอยู่กับผู้คนได้ไม่นานก็หนีกลับห้อง พอฉันปลุกตัวได้รับตามขึ้นมา ก็พบว่าเธอถือคูปองห้องต้องเรียกอยู่เป็นนาน

“บั้งก็ เปิดประตูเถอะ เธอกำลังทำอะไร อย่าทำให้ฉันเป็นห่วงได้ไหม”

ไม่มีเสียงตอบ ฉันอ่อนใจนั่งรอที่พื้นตรงหน้าห้องคิดกังวลว่าจะทำยังไงกับอนาคตดี แล้วเธอก็เปิดประตูออกมา สีหน้าเธอดีขึ้นเป็นคนละคน.... เหมือนคนอับจนที่พบความหวัง.... ฉันโล่งใจแต่ก็อดระแวงไม่ได้ว่าเธอปิดบังอะไรอยู่

“ฉันเข้าห้องน้ำ” เธอแก้ตัว

หลังจากนั้นเธอบอกฉันด้วยท่าทีหลบหลบตามีพิรุณ

“ฉันทนอยู่แบบนี้ไม่ไหวแล้วต้อยดิ่ง เราไปอยู่ต่างจังหวัดกันเถอะ”

ฉันสงสัย แต่ก็ตอบรับ “ได้ซิ เธออยากไปไหนก็ไปกัน

ฉันไม่ขัดอยู่แล้วละ”

คุณพ่อคุณแม่ของบั้งก็ เป็นเจ้าของห้องชุดในคอนโดมิเนียมหรูริมทะเล บางทีครอบครัวก็ไปกันพร้อมหน้า แต่บางทีพ่อแม่ลูกก็ผลัดกันพาเพื่อนๆ ไปพักผ่อนสนุกสนาน ดังนั้นพอบั้งก็บอก... คุณพ่อคุณแม่และพี่ชายเธอก็พยักหน้ารับรู้

“มีใครไปบ้างลูก”

“คงจะเป็นพวกถมทองคะแม่ ยังไม่แน่ว่ามีใครบ้าง”

เธอเอ่ยชื่อถมทองหน้าตาเฉย ตั้งแต่ทะเลาะกัน ถมทองก็ซุ่มเคืองตัดความเป็นเพื่อนห่างหายไป เธอเล่าว่า “..ถมทองไม่รู้หรอกว่าความจริงเป็นยังไง พอฉันบอกว่าไม่ได้ติดต่อกับพี่กรแล้ว เขาก็เข้าซี้ซี้ถามมากมาย จะไปหาที่บ้านหรือที่มหาวิทยาลัยให้ได้ ตอนนั้นฉันสับสนเสียใจ อยากร้องไห้อย่างเดียว ก็เลยโมโหใส่ เพราะฉันเองก็ไม่ว่าจะไปตาม หาพี่กรที่ไหนเหมือนกัน เขาก็เลยทะเลาะกัน แล้วคนอย่างถมทองเคยยอมใครซะที่ไหน เรื่องก็เลยแรง....”

นายกรเคยเป็นนักเรียนแพทย์แต่ถูกไล่ออก ก ครอบครัวยังเป็นคนที่ยากจนมีฐานะ เขาเคยพาบั้งก็ไปงานเลี้ยงของครอบครัวที่โรงแรมหรูโดยไม่บอกล่วงหน้า เขาพาเธอโฉบเข้าไปทักทายผู้คนเพียงสิบห้านาทีแค้ให้เธอเห็นพื้นฐานฐานะของครอบครัวเขาเท่านั้นเอง

“พ่อแม่ญาติพี่น้องไม่รู้หรอกว่าความจริงเขาทำอะไร ทุกคนดูดีมีฐานะ และทุกคนก็รักเขา ฉันเห็นอย่างนั้นก็ยิ่งเชื่อถือนิใจ”

ถึงไม่ใช่คนที่เธอหลงรัก บั้งก็ก็เชื่อคนง่ายอยู่แล้ว

วันที่เราจะออกเดินทาง ฉันได้ยินคุณแม่บ่นแว่วๆ

“เอ แม่เอาแหวนไปวางไว้ที่ไหน บั้งก็เห็นหรือเปล่าลูก”

เธอตอบว่าไม่เห็น ฉันจ้องมองเธอ ไม่อาจปรักปรำให้เธอเสียความรู้สึกแต่ก็อดระแวงไม่ได้

บั้งก็กระตือรือร้นจะออกจากบ้านเร็วๆ คุณพ่อคุณแม่เป็นห่วงบอกให้เธอขับรถดีๆ เธอเออออรับคำ ฉวยกุญแจบ้านพักแล้วเอียงแก้มให้จูบ

ฉันตัดสินใจโทรศัพท์หากลด.....